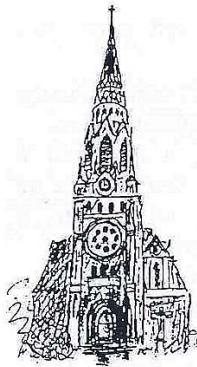

2006. Húsvét

BÉKEHÍR

Magdolnavárosi Szent László Plébánia lapja

21. SZÁM

HÚSVÉTI IMÁDSÁG

Urunk, Jézus Krisztus,
te a halál sötétségébe elküldted világosságodat.
A legmélyebb magány örvényében
most és mindenkor
szereteted elrejtett hatalma lakik,
s titkaid közepette
a megváltottak allelujáját énekelhetjük.

Add meg nekünk a hit alázatos egyszerűségét,
mely nem hagy tévelyegni minket,
s ha a sötétség és az elhagyatottság óráiba hívsz,
amikor minden bizonytalannak látszik,
adj abban az időben is,
amikor ügyed halálküzdelmet vív,
elegendő fényt, hogy téged el ne veszítsünk,
elegendő fényt, hogy másoknak is fény lehessünk,
azoknak, akik még jobban rászorulnak erre.
Hadd világítson be húsvéti örömöd titka,
mint a hajnalfény,
napjainkba,
hadd legyünk igazán húsvéti emberek
a történelem nagyszombatjain.
Add, hogy a világos és a sötét napokban egyaránt,
a mai időkben is,
vidáman járjuk utunkat,
eljövendő dicsőséged felé. Amen.

XVI. Benedek pápa

A tartalomból:

Liturgikus naptár • A Rajkai család tanúságtétele • Teológia • Képviselőtestületi hírek •
Mese • Vers, locsolóversek • A hónap szentje • Közös élményeink

Liturgikus naptár

2006. április

- 16. vasárnap : HÚSVÉTVASÁRNAP
- 23. vasárnap : HÚSVÉT 2. VASÁRNAPJA
- 25. kedd : SZENT MÁRK EVANGÉLISTA (ünnepe)
- 29. szombat : SZIÉNAI SZENT KATALIN (ünnepe)
- 30. vasárnap : HÚSVÉT 3. VASÁRNAPJA

2006. május

- 3. szerda : SZENT FÜLÖP ÉS JAKAB APOSTOLOK (ünnepe)
- 7. vasárnap : HÚSVÉT 4. VASÁRNAPJA
- 14. vasárnap : HÚSVÉT 5. VASÁRNAPJA
- 21. vasárnap : HÚSVÉT 6. VASÁRNAPJA
- 23. kedd : (Boldog Apor Vilmos)
- 24. szerda : SZŰZ MÁRIA, A KERESZTÉNYEK SEGÍTSÉGE
- 28. vasárnap : URUNK MENNYBEMENETELE

A Rajkai család tanúságtétele

A Rajkai család élete 10 évvel ezelőtt kezdett a Béke téri Szent László Plébániához kapcsolódni. 1993-ban házasodtunk össze Jóskával, s bár kezdettől fogva a jelenlegi lakásunkban laktunk, az első 3 évben nem ide jártunk szentmisére. Korábban mindketten az Üllői úti Örökimádás templomba jártunk, oda húzott vissza a szívünk.

1995. novemberében azonban megszületett Zsófi lányunk, s egy kicsi babával már körülményes lett volna távolabbi templomba eljutni. Ekkor egyszerűbb volt a lakásunkhoz legközelebb eső templomba menni szentmisére. Így kerültünk a Béke téri templomba, ám a közösségi programokba csak később kezdtünk kapcsolódni.

Jóska is és én is vallásos családba születünk, a hit alapjait mindketten otthon megtanulhattuk. További fejlődést biztosítottak gyermekkorunkban remek hitoktatóink, továbbá az, hogy mindketten a Regnum Marianum közösségeihez tartozhattunk. Ez akkoriban még tiltott és illegális cselekménynek számított, ám a mi hitünket ez tovább erősítette. Jelenleg is tartozunk egy közösséghez, mely még az Örökimádás templomban szerveződött.

Jelenleg 4 gyermekünk van, a két nagyobb a Szent János Apostol Kat. Ált. Iskolába, a két kisebb szintén Újpestre, a Szent Anna Katolikus Óvodába jár. Fontosnak tartottuk, hogy gyermekeink vallásos intézetekbe kerüljenek, itthon is ez a szemlélet, ez a légkör természetes számunkra, szerettük volna, ha az oktatási helyek is hasonló gondolkodásúak, hasonló légkörűek lennének, mint amit itthon kapnak.

A plébánia életében néhány éve veszünk aktívan részt. Örültünk Szolnoki Vica invitálásának, aki bennünket is -akkor még ismeretlenül -hívott a Béke téri közös programokra. A közös kirándulások, farsangi multságok ismerkedési lehetőségeket teremtettek számunkra, így már nem számítottunk mi sem "idegennek".

4 évvel ezelőtt újabb kihívást kaptunk a Jóistentől: két gyermekünk után ikreink születtek. Az első néhány hónap valódi erőpróba volt számunkra: a kialvatlanság, a sok teendő a 2 baba körül plusz még a nagyobbakkal való foglalkozás lekötötte minden időnkét, minden energiánkat. Ilyen helyzetben eszünkbe sem jutott, hogy a plébánia életében aktívan részt vegyünk. A tavalyi év hozta meg számunkra a változást: két programmal kapcsolatban kerestek meg a plébániáról, egy karácsonyi műsor összeállítására és betanítására, nagybőjtben pedig egy gyermek-

passió tanítására és eléneklésére kértek meg. Úgy éreztem akkor, hogy ezekre a kérésekre nem mondhatok nemet. Olyan területen kértek tőlem segítséget, melyben "otthon vagyok", melyek nem igényelnek óriási plusszmunkát tőlem, viszont jó alkalom és lehetőség arra, hogy én is tegyek valamit az egyházban.

Jómagam a Zeneakadémián végeztem, énektanári és karvezetői diplomát szereztem 1991-ben. Ezután 4 évig egy zenei tagozatos általános iskolában tanítottam, és gyermekkórust vezettem. Ezt a munkát nagyon szerettem, és időnként nagyon hiányzik a tanítás és a gyerekkórus. Mindig felemelő élmény volt számomra a tisztán csengő gyermekhangot hallani és irányítani. Ehhez járult még a gyerekek tiszta lelke, nyitottsága, mellyel az értékes zenéhez közeledtek, mindig magával ragadott az a lelkesedés, mellyel örülni tudtak egy-egy szép előadásnak, a közösen megalkotott értékeknek. Ez a lelkesedés ébredt föl újra bennem, amikor lehetőségem nyílt arra, hogy ezt az élményt mindannyiunk számára itt a plébánián is létrehozhatom. Idén nagyböjtben már azt éreztem, nem kellene várnom az újbóli felkérésre, hanem én kerestem meg Róbert atyát, hogy csináljunk-e idén is gyermekpassiót. Róbert atya örömmel fogadta felajánlásomat, Schunk Laci pedig segítségemre volt abban, hogy a "rögtönzött kórus" tagjai meglegyenek. Ezúton is szeretném megköszönni segítségüket.

A gyerekek természetesen nem egyformán kitörő lelkesedéssel fogadták az éneklésre való felkérést. Érthető ez: a próbákon való részvétel ugyanis áldozattal, időráfordítással jár. Többeknél éreztem azt a kezdeti húzódozást, mely sokunkat jellemmez, amikor kérnek tőlünk valamit. Nagy öröömre szolgált, mikor felkérésemre olyan válaszokat kaptam: persze, természetesen, örömmel. Jó élmény volt látni a próbák során a gyermekek elszántságát, munkáját, és nagy öröömre szolgált, hogy a Virágvasárnapi misén a gyerekpasió szép éneklésével tehettük még szebbé az ünnepet. Köszönöm minden résztvevőnek, kórusban vagy szólistaként egyaránt a szép, felemelő éneklést, a valódi szolgálatot. Bízom abban, hogy a Jóisten segítségével még más hasonló felemelő élményben is lesz részünk.

Rajkainé Magyar Katalin

Teológia

A HÚSVÉTI VACSORA ÜNNEPLÉSE A ZSIDÓ HAGYOMÁNYBAN

Az utolsó vacsora megértéséhez szükséges ismernünk a húsvéti vacsora szertartását. Ebben több forrás is segítségünkre van. A vacsora szokásaihoz szorosán hozzátartozott a fekvé-étkezés, ami görög-római étkezési szokás volt, a szabad emberek ettek fekvé. A **húsvét a szabadulás ünnepe**, ezért ekkor így kellett étkezni. A vacsora négy részből állt:

1. Előétel és az első kehely elfogyasztása (a megszentelés kelyhe). Ekkor mondtak áldást húsvét napjára. Az előételek között szerepeltek keserű füvek, saláták és egyfajta gyümölcs-mártás is. (Ez a mártás arra a hagyományban megőrzött eseményre emlékeztetett, amikor egy agyagot taposó várandós asszony a munkája közben szült, és a gyermeke azonnal meghalt. Isten, a hagyomány szerint ekkor határozta el, hogy kiszabadítja népét).
2. A húsvéti haggada elmondása, azaz húsvét eredetének elbeszélése kérdés-felelet formájában. A Misna leírja, hogy négyféle gyerek van:

- a. Az értelmes gyerek azt kérdezi: Mit jelentenek ezek a szertartások? – Neki el kell mesélni a szertartásokat;
- b. A gonosz gyerek kérdése: *Nektek* mit jelentenek ezek a szertartások? – a válasz szigorú: Az Úr kiszabadított *engem* a rabság földjéről (a gyerekek ugyanis kizárta magát az ünnepből);
- c. Az egyszerű gyerek csak annyit kérdez: Mi ez? – neki egyszerű módon el kellett magyarázni az ünnep lényegét;
- d. Az apró gyerek, aki kérdezni se tud; – neki is kellett némi egyszerű magyarázatot adni.

Az ünnep jelentésének elmondása mindig a családapa feladata volt. A leg-
alapvetőbb dolgok elmesélése nélkül a szertartás nem is volt érvényes. (Többek kö-
zött ezek miatt a szertartások miatt a zsidóság az ókori Kelet egyik legműveltebb,
legírásstudóbb népe lett.

A Biblia olvasása ugyanis ezekhez alapkövetelmény volt. A zsidó apa „hitokta-
tói” szerepe és az ünnepek megülésének módja példaértékű lehetne nekünk keresz-
tényeknek is).

3. Étkezés. A családapa felült és áldást mondott a kovásztalan kenyér fölött („Ál-
dott vagy Urunk, Mindenség Királya, aki előhozod a kenyeret a földből...”).
Főétel (a húsvéti bárány és a köretek). Az étkezés végeztével a harmadik
kelyhet itták (**az áldás kelyhe**). **Krisztus erre mondja: ez az én vérem.**
Szent Pál is említi az áldás kelyhét (1Kor 10,16).
4. Hallel-zsoltárok éneklése.

Egyes későbbi hagyományok értelmében ide kapcsolódik egy negyedik kehely
is, ám ennek a szokásnak a kora bizonytalan, Jézus korában nem kimutatható. A
hallel zsoltárok a 114-118-ig terjedőek, ezeket váltakozva (antifonikusan) énekeltek.

A keleti ember mentalitása szerint **az étkezés** nem csupán az éhség csillapí-
tására szolgál, hanem **közösségteremtő cselekedet is**. Aki a prófétával, vagy csa-
ládapával étkezett, az áldásban is részesült. A közös étkezés **megbocsátást is kife-
jezhetett**. (Jézus a feltámadása utáni, tanítványokkal együtt való étkezésével kifeje-
zésre juttatja, hogy megbocsátja tagadásukat).

Az utolsó vacsora különlegesen is a tanítványok vacsorája. Úgy kezdő-
dött, hogy a tanítványok megkérdezték: „Mester, hol akarod, hogy elkészítsük *neked*
a húsvéti vacsorát?” Jézus azt mondja, hogy „ott készítsétek el *nekünk*.” A vacsora
jeleneteiben igen sokszor szerepel a tanítvány szó. Az átváltoztatás szavainál, Jézus
nem csak azt mondja, hogy *ez az Ő teste*, hanem hogy *ez a szövetség*. A tanítvá-
nyok jelképezik az új népet, akik Istennel szövetségre lépnek. Szent Ágoston szerint,
amikor a pap azt mondja: „ez az én testem”, akkor ez a mondat nem csak a kenyérré
igaz, hanem az emberekre is, akik ott vannak a templomban, mert az Egyház Krisz-
tus teste. Azért vesszük Krisztus testét, hogy egyre inkább Krisztus testévé változ-
zunk át. **Az átváltozás végső célja a bennünk végbemenő átváltozás.**

A húsvéti vacsorának a közösségteremtő erőn túlmenően messiási értelme is
volt. **A zsidóság húsvétra várta a Messiás érkezését.** Úgy tartották, hogy éjfélkor fog
érkezni, mint Egyiptomban. A Jeruzsálemi targum szerint (Kiv 15,18) az üdvtörténet
fontos eseményei húsvét éjszaka történnek:

- a teremtés éjszakája (amikor Isten megalkotta a világosságot)
- Ábrahám áldozata (ahol Izsák látta Istent, és belevakult az Ő fényébe)
- A kivonulás éjszakája
- A Messiás eljövételének éjszakája (amikor eljön Mózes és a Messiás az ég
felhőin, és az Úr igéje -a memra- fog állni közöttük); ekkor majd az éjszaka
nappallá változik.

A Messiásvárás különösen is intenzív volt húsvétkor, ezért gyakoriak voltak ilyenkor a lázadások (vö. Lk 13,1-3). (Csak húsvétkor mutathattak be áldozatot laikusok).

Sok igen szép rabbinikus hagyomány kötődik a húsvéhoz. Sok húsvéti prédikáció témája volt az ún. derek eréc (vö. Kiv 13,17), azaz hogy Isten nem a „Föld útján”, azaz nem a földi szokások szerint vezette népét. Általában a szolga viszi a fáklyát ura előtt, húsvétkor az Isten világított népének a tűzszloppal. Általában a szolga viszi az ura saruit, a kivonuláskor Isten gondoskodott népe saruiról, hogy el ne szakadjanak (MTörv 8). Általában a szolga virraszt éjjel ura mellett, húsvét éjszakáján Isten virrasztott népe fölött. Általában a szolga viszi az urát, ha elfáradt, húsvétkor Isten sasszárnyon hordozta a népét (Kiv 19,4). Általában a szolga mossa meg ura lábát, húsvétkor Isten mosta le népéről a rabszolgaság gyalázatát (Ez 16). **Megfordult a világ rendje. Isten szolgája lett az embernek.** Eszünkbe juthat a virrasztó, tanítványai lábát megmosó Jézus. Ezeknek a gesztusoknak különös erejük volt húsvét éjszakáján. A rabbik sokat töprengtek azon is, hogy Isten miért égő csipkebokorban jelent meg Mózesnek, és egy igen szép magyarázatot találtak. A nép a rabszolgaság kohójában égett, ezért volt Isten is a lángok között. A népet verték, korbácsolták a rabszolga felügyelők, ezért volt Isten a tövisek között, és így szólt: „Láttam népem nyomorúságát, ismerem szenvedését...”. A hellenisztikus zsidóság kapcsolatba hozta a héber eredetű pászka (húsvét) és a görög pászko (szenvedni) szavakat. **Húsvétkor Isten együtt szenvedett az emberrel.**

(...) **A húsvéti bárány vérének különleges engesztelő erőt tulajdonítottak.** A szenvedésnek és a halálnak is különleges engesztelő értéket tulajdonít a zsidó hagyomány. Az igazak szenvedése, az ártatlan gyerekek halála, a főpap halála, a vértanúk halála, de még a gonosztevő halála is, ha bűnbánatot tartott, engesztelést nyújt a nép bűneiért (vö. Makk 6,27). **Jézus szavai szerint a végső szabadítás az Ő vére által adatik a világnak.**

Székely János biblikus, szemináriumi tanár
(részletek az Újszövetség teológiája című könyvből)

Képviselőtestületi gyűlés

EGYHÁZKÖZSÉGI KÉPVISELŐ TESTÜLETI GYŰLÉS (2006 MÁRCIUS)

Az előző képviselő testületi gyűlésen tett ígéret szerint a tagok március végén is egybe gyűltek. Szokásos módon előbb a lelkipásztori, majd a gazdasági ügyek kerültek megbeszélésre a következő témákban:

A március 11-én megtartott lelki nap vegyes érzelmeket váltott ki. Az egész napos programon a szentségimádás és dicsőítés mellett Katona István atya és Varró István tartott előadásokat mintegy negyven résztvevőnek. Többen úgy érezték, hogy szerencsés lett volna előre közölni a lelki nap „karizmatikus” jellegét, hiszen annak sajátosságait sokan nem tartják követendőnek, jó néhányan viszont kifejezetten ezt a lelkeséget követik. A képviselő testület határozata szerint a legközelebbi hasonló jellegű rendezvény előtt bővebb tájékoztatást kell adni a híveknek.

Templomunk helyet ad egy szentmise- és előadássorozatnak, melynek fő témája a gyermekvállalás, családalapítás, stb. témákat érinti. A sorozat első alkalma jól sikerült és az előre jelzések szerint a továbbiakban még több érdeklődő várható.

Jelenits István, volt piarista rendfőnök triduum-beszédeit hangfelvételen rögzítettük. Ennek célja, hogy mindazok meghallgathassák a beszédeket, akik nem tudnak eljönni az eseményre. (A felvétel - 3 x 45 perc - CD-n és kazettán 1000 Ft-ért a sekrestyében megrendelhető!)

A nagyszombati szertartásra 200 db. új, esztétikus lampiont szerzett be egyházközségünk (amint azt már tapasztalhatta az olvasó).

A következő összejövétel 2006 március 18-án lesz. Ekkor első ízben a megbeszélni valókat előzetes betérjesztések alapján tárgyaljuk. A felmerülő konkrét témák címét és rövid tartalmát a gyűlés előtt dr. Hajnal Róbert plébánosnál lehet leadni.

A képviselő testület templomunk gyóntatószékeinek felújításáról döntött. Az egyik gyóntató helyiség a modern lelkipásztori igényeknek megfelelően kerül kialakításra oly módon, hogy abban ülve lehessen a lelki beszélgetést és a szentgyónást végezni.

Az Országbíró utca felőli templombejárat akadálymentesítéséről is határozat született. A szükséges munkálatok hamarosan elkezdődhetnek.

Az egyik legfontosabb kérdés évek óta a Szent László utcai kápolna kiadásának ügye.

Újabb egy vállalkozó –üzlet- és raktárhelyiség kialakítása céljából– hosszú távú bérleti szándékát jelezte. Ennek megfelelően a plébániának is elfogadható bérleti díj és kéthavi kaució fizetését vállalta. A bérlő jelentős felújításokat is szeretne végezni. E szándékát támogatva az első havi bérleti díj kifizetését elengedjük. Ezen felül támogatjuk a külső kapu átépítését és a szükséges érintésvédelmi munkákat elvégeztetjük.

A befolyó pénz ésszerű felhasználására a képviselő testület tagjai javaslatokat tehetnek a következő gyűlésen. Ekkor térünk vissza azokra a témákra is, melyek további kibontásra várnak és amelyek ügyében egyelőre nem született döntés, ezért azokról a BékeHír következő számából értesülhet az olvasó.

Hajósi Áron

A hónap szentje

SZENT MÁRK EVANGÉLISTA

Április 25.

+Alexandria, 100 körül

Márk gyermek volt, amikor Keresztelő János föllépett és Jeruzsálemben az Úr Krisztus meghalt és föltámadt. A hagyomány úgy tudja, hogy a tanítványok közé tartozott. Az Apostolok Cselekedeteiből tudjuk róla a következőket:

Péter, miután csodálatosan kiszabadult Heródes börtönéből, „elment Máriának, a Márknak nevezett János anyjának házába, ahol sokan együtt voltak és imádkoztak”. Márk anyja özvegy lehetett, mert a férjéről soha nincs szó. Házát az első jeruzsálemi keresztények rendelkezésére bocsátotta. Pétert a háznép is jól ismerte, mert az ajtónálló szolgáló, Rodé a hangjáról ráismert (ApCsel 12,11-17).

Vannak tudósok, akik valószínűnek tartják, hogy ugyanebben a házban volt az utolsó vacsora, és itt készültek az Apostolok a Pünkösöd ünnepére is. A Getszemánikert is Márk anyjái lehetett, így alhatott Márk az Úr elfogatásának éjjelén ebben a kertben. Amikor ugyanis az Urat elfogták, és minden tanítványa elmenekült, „egy ifjú

követte, meztelen testét csak egy gyoicslepel fedte. Amikor meg akarták fogni, ott-hagyta a gyoicsleplet, és meztelenül elfutott” (Mk 14,51-52). Ez a részlet magára a szerzőre, Márkra vall.

Ezek után érthető, hogy a föltámadás után Márk anyjának háza lett Péter szállása, s hogy az ifjú Márk az elsők között lehetett, akik Jeruzsálemben megkeresztelkedtek. Péter ezért mondhatja őt a fiának (1Pét 5,13).

Az Apostolok Cselekedeteiben három néven is találkozunk Márkkal: előfordult mint „Márknak nevezett János” (12,12.25), mint „János” (13,5.13) vagy egyszerűen mint „Márk” (15,39). Fölmerült emiatt a gyanú, hogy vajon nem két tanítványról van-e szó. E föltételezés szerint Márk Péter tanítványa, az evangélista, János pedig Pál tanítványa lett volna. A pontosabb vizsgálatok azonban kiderítették, hogy ugyanarról a személyről van szó mindhárom név esetében, s ugyanolyan kettős névvel állunk szemben, mint Saul-Pál és Simon-Péter nevénel. János a zsidó, Márk a görög neve annak a tanítványnak, aki három apostolnak is - Barnabásnak, Pálnak és Péternek - segítőtársa volt.

Kr. u. 44-ben, amikor Júdeában éhínség volt, az antiochiai egyház a jeruzsálemiek segítségére sietett, s Pál és Barnabás hozta az adományt. Nyilvánvalóan Márk anyjának házában szálltak meg, mert Barnabás Márk nagybátyja volt, talán épp édesanyjának a testvére. Amikor visszaindultak Antiochiába, magukkal vitték Márkot, akit immár elég érettnak tartottak arra, hogy segítségükre legyen az apostoli munkában.

Egy évvel később Pál és Barnabás Ciprus szigetére indult, és magukkal vitték Márkot is. Befejezván ciprusi küldetésüket, Pál vezetésével Asia tartománya felé vették útjukat és Pergében kötöttek ki. Mikor azonban Pál úgy határozott, hogy elindulnak a tartomány fővárosa, a piszídiai Antiochia felé, Márk megriadt a nehézségektől és visszatért Jeruzsálembe.

Ennek az első apostoli útnak a végén, 49-ben Pált és Barnabást a szíriai Antiochiából Jeruzsálembe küldték, hogy tisztázzák a zsidók által fölvetett kérdéseket. Ezek ugyanis azt tanították, hogy csak Mózes tanítványai lehetnek Krisztus követői, ezért mindenkit körül akartak metéltetni a keresztség előtt. Pál és Barnabás Jeruzsálemben a többi apostollal, Jakabbal és Péterrel zsinaton tisztázták a dolgot. Bizonyára ismét Márk anyjának házában szálltak meg, és Márk hallhatta apostoli útjuk elbeszéléseit. Amikor pedig a két apostol visszatért Antiochiába, ismét csatlakozott hozzájuk.

Hamarosan elindultak a második apostoli útra, és Barnabás magával akarta vinni Márkot is. Pál azonban nem helyeselte, s emiatt nézeteltérés támadt a két apostol között, melynek végeredményeként elváltak egymástól: Pál Szilással Asia felé, Barnabás Márkkal Ciprus felé indult.

A következő tíz évből (50 és 60 között) Márkról nincs adatunk. 60 körül Szent Péter mellett Rómában (1Pét 5,13), 61-ben Pállal van. Ezt onnan tudjuk, hogy Pál a Kolosszeieknek és a Filemonnak írt levelében mint mellette lévő munkatársról emlékezik meg róla. Ezek után Rómából keletre ment, mert Pál második fogságában, röviddel a halála előtt, arra kéri Timóteust, hogy siessen hozzá, és hozza magával Márkot is, mert „jó szolgálatot tenne nekem”. Ha Timóteus és Márk időben megérkezett, Márk jelen lehetett Pál vértanúságánál.

A legszorosabb kapcsolat Péterhez fűzte, annyira, hogy a hagyomány úgy beszél Márkról, mint „Péter tolmácsáról”. Ezzel függ össze evangéliuma is. A rómaiak ugyanis, látván, hogy Péter megöregedett, kérték Márkot, foglalja írásba az evangéliumot, amelyet Péter hirdetett nekik. Márk ezt meg is tette (50-60 között), és Szent Péter prédikációiból összeállította az evangéliumot.

Ha Szent Márk evangéliumát olvassuk, nem nehéz meghallani Péter szavát, aki a résztvevő szemtanú elevevőségével mondja el a Keresztelő Szent János keresztségétől a mennybemenetelig történt dolgokat. Ezért találhatunk apró részleteket Márknál - és csak nála! - amelyek csak szemtanútól származhatnak. Pl. hogy Kafarnaumban az egész város ott tolongott az ajtó előtt (Mk 1,33), vagy hogy Jézus a hajó végében egy párnán aludt (4,38).

Ha ezt az evangéliumot a másik hárommal összehasonlítjuk, Máté logikusabb rendszert alkotott, Lukács pontosabb időrendet követ, János pedig mintha ki akarná egészíteni az előtte készült három művet. Máté ugyanis 40 körül, Márk 50-60 között, Lukács 62 körül, János pedig a század végén, 90-100 között írt.

A hagyomány Márkot mint az alexandriai egyház alapítóját és vértanúját tiszteli. Ő volt a város első püspöke, és valószínűleg Traianus császár idejében (98-117) szenvedett vértanúságot. Velencei kereskedők 828-ban megszerezték ereklyéit, és az arabok pusztítása elől Velencébe vitték. Ettől kezdve Szent Márk Velence védőszentje. Ünnepe a keleti egyház kezdetétől fogva, Róma a 11. századtól, április 25-én üli meg.

Közös élményeink

LELKI NAP

Örültem, mikor hallottam a lelki nap felől és annak is, hogy már egy hónappal előbb tudhattam róla. Az is gyorsan kiderült, hogy nem kiváltságból, hanem mert tennem is kéne érte. Jó tudni, hogy egész napunkat egy (három) személyre fordítjuk. Mindezt dicsőítéssel kezdtük, hogy hálát adjunk ezért a napért és Ráhangolódjunk.

Az első tanítás a bűnbánatról szólt, amelyet Varró István mondott. Tanúságtételén keresztül mondta el, mire képes az Isten, hogy milyen ember volt, és ma hogy működik az ő életében. Már az is egy tanúságtétel, hogy 43 évesen tért meg. Rövid szünet után lementünk a földszinti hittanterembe szentségimádásra. Ez csendes imában pár ének kíséretében telt, illetve volt ismeret szava. Ez egy karizma, amely Isten szavát közvetíti.

Jó felvezetése volt ez a második tanításnak: a kiengesztelődésnek. A téma aktuális, mert bár nem könnyű megbocsátani, mégis többször nehezebb bocsánatot kérni, és megbocsátottnak lenni, gondoljunk csak a gyónásra. Szépen voltak összefűzve a programok mindegyik a megfelelő helyen volt, az egyik téma vezette fel a következőt, mint ahogy a kiengesztelődés téma után közbenjáró ima volt, ahol mindenki kérhetett magáért imát. A sok lelki töltődés után egy jó kiadós ebéd várt, hogy fizikailag feltöltsön minket babgulyás formájában.

A harmadik előadást Katona István atya tartotta, ami előtt szentlélekhívó dalokat énekeltünk, amiből adódik is a tanítás címe. A Szentlélek működését a szeretettel együtt tárta elénk, melynek végén ismét közbenjáró ima volt, így akik először nem kerültek sorra az idő szűkössége miatt, azok is részesültek benne.

Azt hiszem sokaknak belső megnyugvást, szeretetet és találkozást jelentett az Istennel. Ezen lelki élmények és a szünet után lehetett a tanítások alatt felmerülő kérdéseket feltenni. Itt is nagyon óvott bennünket Varró István az okkult dolgoktól, elmondta milyen nagy divatja, kiburjánzása van manapság. Érdekes volt, hogy maga az előadó is kifejezetten jól érezte magát, és ezt nem röstellte elmondani.

Az esti hatos mise volt a zárása a lelki napnak, amit káplánunk Laci atya tartott. Ezúton is megköszönöm mindenki (kb. 35-40 fő) nevében Fábián Enikőnek a szervezést. Tartalmas és értékes nap volt, remélem hagyományteremtő is.

Zoli

SZABADTÉRI KERESZTÚT

Csípős hidegben, de végre verőfényes napsütésben gyülekezett a plébánia közössége a Kiscelli utcában.

Felnőttek, gyerekek, fiatalok, idősebbek egyaránt jöttek a már hagyományos szabadtéri keresztútra.

A korábbi évektől eltérően az idén budapesti helyszínt választottunk. A keresztút szövege gyerekek, felnőttek egyaránt felemelő volt. Az út mentén, majd az erdő felé vezető úton felállított kőoszlopokon színes képek jelzik az egyes állomásokat. Róbert atya bevezetőjében megadta a közös keresztút lelki tartalmát, majd az egyes állomásokhoz tartozó elmélkedéseket felnőttek, gyerekek közösen olvasták.

Valamennyiünk számára élmény volt hallgatni az atyák (Róbert és Laci atya), gyermekek és a felnőttek odaadó közreműködését.

A keresztút után, immár hagyomány, hogy Róbert atyát köszöntjük születésnapján. Az énekkari tagok a tőlük megszokott énekkel örvendeztették és köszöntötték valamennyiünk nevében Őt!

Róbert atya, pár szóban megköszönve a köszöntést, szétosztotta az ajándékot, ami egy hatalmas doboz csokoládé volt!

A várhatóan rossz időre számítva más programot nem szerveztünk, így a kirándulás befejeződött.

A résztvevők közös kívánságára: - Jövőre ugyanígy, ugyanitt!

Schunk László

IFJÚSÁGI LELKIGYAKORLAT (ESZTERGOM)

"Ha egy szóban kéne válaszolnom arra, milyen volt ez a lelkigyakorlat, azt mondanám, kalandos.

Kalandos volt az út Esztergomba, ami alatt izgatottan vártuk, mik várnak ránk. Kalandos volt a péntek esti keresztút, amit a sötét hegyen tettünk meg. De úgy érzem, a legnagyobb kaland az volt, amikor a lelkünket vizsgáltuk Sztrilich Ágnes vezetésével. Szembesülni azzal, kik is vagyunk valójában. Úgy érzem, sikerült lemosni azt a maszkot, amit a hétköznapi nagy rohanásban észre sem vettünk magunkon.

Hála és köszönet érte!"

CSERKÉSZ ESEMÉNYEK

A közelmúltban rover (felnőtt) cserkészeink 2 napos portyára indultak, hogy végig járják a Galyatető-Parádsasvár-Szuha-Mátramindszent-Sirok útvonalat. A Galyatetőről látható gyönyörű havas táj csodálása után nem sokkal már a parádsasvári

üveg múzeum tárgyait láthatták a fiúk. Sajnos arról is értesülhettek, hogy a több száz éve működő üveggyártás nemrégiben leállt a faluban (pedig bőven lenne igény a kézzel csiszolt üvegtárgyakra...)

A mátramindszenti vendéglátó cserkészektől azt is megtudták a béke téri fiatalok, hogy útjuk közben Magyarország leghosszabb egyutcás faluján (Szuhán) haladtak keresztül. (Ezen a híren nem lepődtek meg a lábfájással küszködő ifjak...)

A végső célpont Sirok sem okozott csalódást. Nem csak a gyönyörű vár, de a helyi plébános kedvessége is nagy hatással volt a roverekre.

Ugyanez a társaság nemrégiben részt vett az országos cserkész labdarúgó kupán. Egy vereség és egy döntetlen után (jobb híján) csak időt nyertek plébániánk - egyébként jól küzdő - cserkészei

H.Á.

LIBEGŐS KIRÁNDULÁS

Egy gyönyörű napsütéses reggellel kezdődött a szombati nap, mely rengeteg izgalmat, nevetést és élményeket tartogatott azoknak a béketéri híveknek a számára, akik felkeltek, és nekiláttak a kirándulásnak.

Ez a kirándulás már több éve mindig megrendezésre kerül, és mindig új örömeket okoz, még ha a program szigorúan változatlan is. A kilenc órai találkozóra mindenki megérkezett a templom elé, majd indulás után egy pár ember meggondolta magát, ki tudja miért, de mi rendíthetetlenül folytattuk úti célunkat, ami először a Moszkva térre vitt minket, ahol a csapat másik felével találkoztunk. Innen már teljes létszámmal buszoztunk föl Budakeszire, ahol megjártuk a keresztutat is, ami nagyon szépen sikeredett. Kivételesen nem kellett átmásznunk a kerítésen, mint azt már oly sok évben tettük, így nyugodt tempóban, beszélgetve, nevetgélve vittek a lábaink tovább Makkosmáriára.

Itt egy nagyon kedves béke téri néniről, név szerint Edit mamáról emlékezhetek meg, akik ismerték Őt. A hosszabb gyaloglás miatt itt egy nagyobb pihenőt tartottunk, ahol a gyerekek meghódították a turistaházat, a felnőttek meg úgy csináltak, mintha nem ismernék őket... Makkosmáriáról egy újabb meredek hegynek néztünk elébe, ami ibolyaillattal kísérve elvitt minket a Normafához, ahol nem is kell mondanom, megálltunk szusszanni egyet egy a kis játszótérnél, ahol ki tornázott ki szalagált, és még az idősebbek is libikókáztak egyet.

Egy félórás menetelést követően utunk utolsó, de egyben legizgalmasabb programjához érkeztünk, a libegéshez, hivatalosan mondva, a János hegyi libegő következett. Minden fennakadás nélkül gyönyörködhettünk a csodálatos kilátásban, a jobb szeműek még a házukat is megtalálhatták a budapesti tájban. A buszt is pont elértük, bár nem volt könnyű, mert a buszos ránk csukta az ajtót, de végül is mindenki épségben hazaérkezett.

Számomra ez a kirándulás talán a legkedvesebb, mert amióta az eszemet tudom minden évben elmentem rá, és szinte mindegyikre emlékszem.

Lumbricus

Ezúton köszönjük a húsvéti templomtakarításon részt vett minden kedves testvérnek az áldozatos munkát!

Mese (nem csak gyerekeknek)

ÉRTÉKES VAGY - TÖRTÉNET A FOLTMANÓKRÓL

A foltmanók kicsi, fából készült emberkék voltak. Mindannyian Éli fafaragómester keze alól kerültek ki. A mester műhelye messze fent a hegyen állt, ahonnan szép kilátás nyílt a foltmanók kicsiny falujára. Mindegyik manó másmilyen volt. Egyiknek nagy volt az orra, a másiknak a szája. Némelyek magasak voltak, mások pedig alacsonyak. Egyesek kalapot hordtak, míg mások kabátot viseltek.

Két dolog azonban közös volt bennük: ugyanaz a fafaragó készítette őket és ugyanabban a faluban laktak. A foltmanók egész életükben minden áldott nap matricákat osztogattak egymásnak. Minden manónak volt egy doboza tele arany csillag matricákkal és egy másik doboza tele szürke pontokkal. Naphosszat a falut járták és mást sem csináltak, mint csillagokat vagy pontokat ragasztgattak egymásra.

A csinosak és jóvágásúak, akik szépen csiszoltak és fényesre festettek voltak, mindig csillagot kaptak. De akik érdes fából készültek, vagy már pattogott róluk a festék, azok bizony csak szürke pontra számíthattak. A tehetségesek is csillagot kaptak. Némelyikük könnyedén a feje fölé emelt hatalmas fa rudakat vagy átugrott magas dobozok fölé. Mások bonyolult szavakat használtak vagy gyönyörű dalokat énekeltek. Őket mindenki elárasztotta csillaggal. Némely foltmanónak egész testét csillagok borították! Persze mindig nagyon jól érezték magukat, mikor csillagot kaptak. Így aztán újabb és újabb dolgokat találtak ki, hogy ismét kiérdemeljék a csillagot. Mások viszont nem voltak olyan ügyesek. Nekik mindig csak szürke pont jutott.

Pancsenelló is ilyen foltmanó volt. Próbált magasra ugrani, de mindig csak nagyot esett. Erre persze rögtön köréje gyűltek néhányan, hogy ráragasszanak egy-egy szürke pontot. Néha eséskor megkarcolta a testét. Ilyenkor újabb pontokkal halmozták el. Aztán, ha megpróbálta kimagyarázni az esetet, biztos valamit bután fogalmazott meg, amiért persze még több pontot ragasztottak rá. Egy idő után olyan sok szürke pont lett rajta, hogy már az utcára sem mert kimenni. Félt, hogy valamit megint elügyetlenkedik, például elfelejt sapkát húzni, vagy belelép egy tócsába, és ezzel még több rossz pontot szerez. Sőt, néha már minden ok nélkül is ráragasztottak egy-egy szürke pontot, pusztán azért, mert látták, már úgyis olyan sok van rajta. „Sok szürke pontot érdemel – mondogatták egymásnak. - Ő aztán tényleg nem jó foltmanó!” Egy idő után maga Pancsenelló is elhitte ezt. „Nem vagyok jó foltmanó” - gondolta. Amikor nagy ritkán kiment az utcára, csak olyan manókkal lófrált, akiken szintén sok szürke pont volt. Köztük jobban érezte magát.

Egy nap találkozott egy olyan manóval, aki egészen más volt, mint a többi. Nem volt rajta sem csillag sem pont. Egyszerűen foltmanó volt. Krisztinának hívták. Nem mintha az emberek nem ragasztottak volna rá matricákat - csak azok egyszerűen nem maradtak meg rajta! Némely manó emiatt felnézett rá, és ragasztott rá egy csillagot. De a csillag leesett! Mások lenézték, mert nem volt egy csillaga sem, és raktak rá egy szürke pontot. Ám az is leesett! „Én is ilyen akarok lenni!- gondolta Pancsenelló. -Nem akarom, hogy mások jeleket rakjanak rám!”

Megkérdezte a matrica nélküli famanót, hogyan lehetséges, hogy neki nincs egyetlen matricája sem. „Ó, nem nagy ügy! - válaszolta Krisztina. - Egyszerűen csak minden nap meglátogatom Élit. „Élit?” „Igen, Élit a fafaragót. Jót ücsörgök a műhelyében.” „De miért?” „Majd megtudod! Menj el hozzá, fel a hegyre!” Ezzel a matrica nélküli manó megfordult és elment. „Szerinted egyáltalán szóba áll majd velem?” - kiáltott utána Pancsenelló. De Krisztina ezt már nem hallotta meg. Így aztán Pancsenelló hazament. Leült az ablak elé és nézte, hogyan rohangálnak ide-oda a

manók csillagokat és szürke pontokat osztogatva egymásnak. „Ez így nincs rendjén” - suttogta, és elhatározta, hogy elmegy Élihez.

Felkapaszkodott a hegytetőre vezető keskeny ösvényen, és belépett a nagy műhelybe. Szeme-szája elállt a csodálkozástól az óriási bútorok láttán. A hokedli a feje búbjáig ért. Lábujjhegyre kellett állnia, hogy rálásson a munkapadra. A kalapács nyele olyan hosszú volt, mint az ő karja. Pancsenelló nyelt egy nagyot, és elindult ki felé. Ekkor meghallotta a nevét. „Pancsenelló!” - hallatszott egy mély, erős hang. Pancsenelló megállt. „Pancsenelló! Örülök, hogy látlak! Gyere közelebb, hadd nézlek meg!” Pancsenelló megfordult és ránézett a nagy, szakállas mesterre. „Te tudod a nevemet?” - kérdezte a kis manó. „Persze, hogy tudom! Én alkottalak!” Éli lehajolt, felemelte és maga mellé ültette a padra. „Hm” - szólalt meg a mester elgondolkozva, miközben a szürke pontokat nézte. „Úgy látom gyűjtöttél néhány rossz pontot!” „Nem akartam, Éli! Tényleg nagyon próbáltam jó lenni!” „Gyermekem, előttem nem kell védekezned, én nem foglalkozom azzal, mit gondolnak rólad a foltmanók.” „Tényleg?” „Tényleg. És neked sem kellene. Hát kik ők, hogy jó vagy rossz pontokat osztogassanak? Ők is ugyanolyan foltmanók, mint te. Amit ők gondolnak, az semmit sem számít, Pancsenelló. Csak az számít, amit én gondolok. És szerintem te nagyon értékes manó vagy!” Pancsenelló felnevetett. „Én értékes?! Ugyan mitől? Nem tudok gyorsan járni. Nem tudok magasra ugrani. A festék repedezik rajtam. Mit számítok én neked?” Éli Pancsenellóra nézett, rátette a kezét a kis favállakra, majd nagyon lassan így szólt: „Az enyém vagy! Ezért vagy értékes nekem.” Pancsenellóra még soha senki nem nézett így - különösen nem az, aki alkotta őt. Nem is tudta, mit mondjon. „Minden nap vártam, hogy eljössz!” - folytatta Éli. „Azért jöttem el, mert találkoztam valakivel, akin nem voltak matricák”- mondta Pancsenelló „Tudom. Mesélt rólad.” „Rajta miért nem tapadnak meg a matricák?” A fadaragó nagyon kedvesen beszélt: „Azért, mert elhatározta, hogy neki fontosabb, amit én gondolok róla, mint az, amit mások. A matricák csak akkor ragadnak rád, ha hagyod.” „Micsoda?” „A matricák csak akkor ragadnak rád, ha fontosak neked. Minél jobban bízol az én szeretetemben, annál kevésbé aggódsz a matricák miatt. Érted?” „Hát, még nem nagyon...” Éli elmosolyodott. „Idővel majd megérted. Most még tele vagy szürke pontokkal. Egyelőre elég, ha minden nap eljössz hozzám, hogy emlékeztethesselek rá, mennyire fontos vagy nekem.”

Éli letette Pancsenellót a földre. „Ne felejtse el - mondta, miközben a foltmanó elindult az ajtó felé -, hogy nagyon értékes vagy, mert én alkottalak! És én sohasem hibázom!” Pancsenelló nem állt meg, de magában ezt gondolta: „Azt hiszem, komolyan mondja!” És miközben ezt gondolta, már le is gurult róla egy szürke pont.

Max Lucado

Vers

NÉPI LOCSOLÓVERSEK

E háznak kertjében van egy rózsatő
Azt gondozza, azt öntözi a Jó Teremtő
Vizet öntök a fejére Szálljon áldás a kezére
Az Istentől kérem
Piros tojás a bérem

/Berencs, Zoboralja/

Húsvét másodnapján régi szokás szerint
Fogadják szívesen az öntözőlegényt.
Én a legénységhez igen kicsi vagyok,
De öntözőlegénynek mégis csak felcsapok.
Minden esztendőben ilyenkor itt vagyok
Ha a locsolásért piros tojást kapok.

/Sárvásár/

Eljött a szép húsvét reggele,
Feltámadásunk édes ünnepe.
Ünneplő ruhákba öltöztek a fák,
Pattognak a rügyek, s virít a virág.
A harang zúgása hirdet ünnepet,
Egy kismadár dalol a zöld rétek felett.
Tündérország rózsái közt
Gyöngyharmatot szedtem,
Akit azzal meglocsolok, megáldja az Isten.
Az illatos rózsavíztől megnőnek a lányok,
Zsebeimbe beleférnek a piros tojások.

Kelj föl párnáidról, szép ibolyavirág,
Nézz ki az ablakon, milyen szép a világ!
Megöntözlek szépen az ég harmatával,
Teljék a tarisznya szép piros tojással

Kinyílt az ibolya húsvét hajnalára,
Csepegjél, rózsavíz erre a kislányra.
Rózsavíztől, majd meglátod,
szép és ügyes leszel,
Ugye, kislány, a zsebembe piros tojást teszel?

Korán reggel útra keltem,
Se nem ittam, se nem ettem.
Tarisznya húzza a vállam,
Térdig kopott már a lábam.
Bejártam a fél világot,

Láttam sok-sok szép virágot.
A legszebbre most találtam,
Hogy öntözsem, alig vártam.
Piros tojás, fehér nyuszi,
Locsolásért jár a puszi!

Patak mellett mentem, azt súgta egy harcsa:
Van e háznál kislány, hogy az Isten tartsa.
Meglocsolnám rózsavízzel, hogyha előjönne,
Akkor az a kicsi lány, jaj de nagyot nőne!

Rózsa, rózsza szép virágszál,
Szálló szélben hajladozzál.
Napsütésben nyiladozzál,
Meglocsollak, illatozzál.

Rózsavízes húsvét napját jöttem ma kívánni,
Nem szeretnék a lányokra nagyon sokat várni!
Ez a pár csepp jó szagos víz
Úgy használ a lánynak,
Mint a réten a gyöngyharmat a nyíló virágnak.
Olyan lesz az arcuk tőle, mint a hamvas virág,
Örömkömben együtt örül a megváltott világ.
Megváltónk is együtt örül az egész világgal,
Ajándékozatok meg hát egy hímes tojással

ISTENARC

Egy istenarc van eltemetve bennem,
Tán lét-előtti létem emlék-képe!
Fölibe ezer réteg tornyosul,
De érzem ezer rétegen alul,
Csak nem tudom, mikép került a mélybe.

Egy istenarc van eltemetve bennem,
Néha magamban látom, néha másban.
Néha állok, mint fosztott ág, szegényen,
Ha rossz órámban eltűnik egészen
Alter-egóm az örök vándorlásban.

Egy istenarc van eltemetve bennem,
A rárakódott világ-szenny alatt.
A rámrakódott világ-szenny alól,
Kihűlt csillagok hamuja alól
Akarom kibányászni magamat.

Egy istenarc van eltemetve bennem,
S most ásót, kapát, csákányt ragadok,
Testvéreim, jertek, segítsetek,
Egy kapavágást ti is tegyetek,
Mert az az arc igazán én vagyok.

Egy istenarc van eltemetve bennem:
Antik szobor, tiszta, nyugodt erő.
Nem nyugszom, amíg nem hívom elő.
S bár világ-szennye rakódott reája,
Nem nyugszom, amíg nem lesz reneszánsza

Reményik Sándor

BÉKE TÉRI PROGRAMOK

2006

Április 29 – Május 1.

BUSZKIRÁNDULÁS SZLOVÁKIÁBA

Találkozó: 7 órakor a Béke téren a parkolóban

Program:

- füleki vár (várjáték),
- Jászói monostor,
- cseppkőbarlang,
- Szádelői-völgy,
- Boldogváralja, Vizsoly, stb.

Szállás: Tornateremben, hálózsák, polifoam kell

Útlevel, vagy új típusú sz.ig. szükséges

Költség 6 500 - 7 000 Ft

A kirándulást csak 45 fő jelentkezése esetén indítjuk!

Május 21. szombat

NAGYMAROSI IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ

Találkozó: 7 órakor a Béke téren a kereszt előtt, vagy negyed 8-kor a Rákosrendező Pályaudvaron

Hozz magaddal: sárga énekeskönyv, diákigazolvány, 350 Ft útiköltség, étel, ital

Május 25. csütörtök

SZENTMISE ÉS ELŐADÁSSOROZAT

A GYERMEKÁLDÁSÉRT ÉS A GYERMEKET VÁRÓ CSALÁDOKÉRT.

Papa-nap, a várandós kispapák, papás szülés * Csomó László és édesapák

Sok szeretettel várunk mindenkit minden hónap utolsó csütörtökén a Béke téri Szt.

László Templomban 18,00 órakor kezdődő szentmisére, gyermekáldásért és a gyermeket váró családokért. A szentmise után szakmai előadás, majd beszélgetés kispapáknak is. Egyéni beszélgetésre is lehetőséget teremtünk.

Június 4. szombat

KIRÁNDULÁS A PILISBE

Találkozó: fél 9-kor a Béke téren a kereszt előtt / Költsége: kb. 500 Ft

Hozz magaddal: diákigazolvány, étel, ital, jókedv

VÁRUNK TÉGED IS!!!

Várjuk észrevételeiket és javaslataikat:

tel.: 3-408-408 (Szolnoki Vica), 06-20-331-9588 (Hajósi Áron)

web: www.szentlaszlo.tk (folyamatosan új képekkel, hírekkel)

e-mail: hajosi@kozut.hu

levelezőlista: beketer-feliratkozas@primlista.hu